

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῇ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Διὰ τῆς τελευταίας του ἐν τῇ Βουλῇ δηλώσεως ὁ κ. Ζαΐμης ὅτι αὐδεμίας σκοπεῖ νὰ μετὰσχῃ πολιτικῆς προτάσεως μᾶς δίδει βεβαίως τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατατάξωμεν μεταξὺ τῶν διλεττάντων τῆς πολιτικῆς. Θὰ εἶναι πολιτικός Αὐγερινός, ὅστις παίζει τῖσον ὠραία βάρβιτον μόνον διὰ τὸ γούστο του· καὶ ὁ κ. Ζαΐμης θὰ πολιτευθῇ λοιπὸν per gusto.

Καὶ ὡς διλεττάντης ὁμῶς τῆς πολιτικῆς ὁ κ. Ζαΐμης ἔγινε τὸ ἀμαῦρον ζῶον τοῦ κ. Βαλτινοῦ. 'Αφεύκτως θὰ τὸν βλέπῃ εἰς τὸν ὕπνον του μετημφιεσμένον εἰς μαρσαλὸν μὲ λευκὸν σκουφὸν καὶ ὡς στρατιωτικὸς θὰ ἐκβάλλῃ ἀγρίαν φωνήν: «Τίς εἶ;»—'Ο δὲ κ. Ζαΐμης θ' ἀπαντᾷ: ὁ μηδενιστῆς σου.

'Ο κ. Βαλτινὸς ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ ὁ ὑπουργὸς τῶν θέσεων. 'Ολος τοῦ ὁ σοφὸς ὁργανισμὸς σκοπὸν εἶχε νὰ δημιουργήσῃ θέσεις ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν. 'Αν τὸν ἄφιναν οἱ συνάδελφοί του, θὰ πῦξαν τοὺς ἀξιωματικοὺς παραπάνω ἀπὸ τὸν στρατὸν.

'Ο κ. Ζαΐμης τὸν κατεγλέντισε μὲ τὰς εὐτραπείας του. Τί ἀρχηγεῖον, εἶπε πλὴν ἄλλων, θέλετε μὲ 300 ἵππεῖς; 300 ἵππεῖς καὶ εἰς commandant en chef;

Τί διαβολοσύμπτωσις! εἰς τὸ θέατρον νὰ παριστάνεται ἡ Grande Duchesse μὲ τὸν ἀνεμομάχον στρατηγὸν Μποῦμ Μποῦμ καὶ εἰς τὴν Βουλὴν νὰ συζητῇται ὁ σοφὸς ὁργανισμὸς τοῦ σοφοῦ κ. Βαλτινοῦ.

Κλείστε λοιπὸν ἡ τὴν Βουλὴν ἡ τὸ θέατρο. Τί τὰ θέλετε καὶ τὰ δρῶ ἀνοικτά;

Λυπούμεθα πολὺ διότι ὁ βουλευτὴς κ. Κοντογούρης πρὸς ὃν ὁ κόσμος εἶχε τόσῃν ὑπόληψιν, ὡς εὐμαθῇ καὶ φιλότιμον, κατεπάτησεν, ὡσάν ἦτο μέλος τῆς πειρατικῆς συμμορίας, τὰ οἰκόπεδα τοῦ κ. Δζάνες, ἀνθρώπου ὅχι πλουσίου, ἐφ' ὧν εἶχεν ἀπόλυτον κυριότητα καὶ παρενέβαλεν—ὁ κ. Κοντογούρης—εἰς τὸν λόγον του . . . λατινικά.

Μὴ ἔρκεσθεις δὲ εἰς τὴν καταπάτησιν ἀτομικῆς ιδιοκτησίας προέβη καὶ εἰς καταπάτησιν ἀδελφότητος, ὁμιλήσας καὶ γερμανικά.

Εἶπεν ὅτι τὸ σύνθημα τῶν Γερμανῶν εἶναι Γκάνγκ ναχόστεν.

Τὸν παρακαλοῦμεν τοῦλάχιστον τὰ γερμανικά του ἄλλοτε νὰ εἶναι εὐφημότερα.

'Ἦτο ῥωμαντικώτατον τὸ τραπέζι ὅπερ ὁ κ. Δανζὰς ἔδωκεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς 'Αγγλίας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Εἰκοσιπεντατηρίδος τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς 'Ρωσσίας.

Αἱ δύο ἐστῖαι τῆς ῥωμαντικῆς ἐλλείψεως, ἣν ἀπετέλει ἡ τράπεζα, ἦσαν ὁ κ. 'Αἶχλερ καὶ ὁ κ. Δεληγιάννης.

Καὶ οἱ δύο ἐρέμβαζον.

'Ο πρῶτος ἐλησμονεῖτο τόσον ὥστε ἐνίοτε ἔκαμνε τὸ μάτι πρὸς τὸν δεύτερον. 'Οτε συνήρχετο ἐκ τῆς ἀπάτης ἐπιπτε πάλιν εἰς τὴν ἀπάτην καὶ ἐσφιγγε τὸ πόδι τοῦ παρακαθημένου του. 'Αλλοτε ἦνοιγε μεγάλους βλακείας ὀφθαλμοὺς καὶ ἐδίδεν εἰς αὐτοὺς ὡς ντάμαν χαίνουσιν σιαγόνα, τὸ ὅλον δὲ παρίστανεν ἄπειρον ἐραστὴν θέλοντα νὰ δείξῃ εἰς τὴν ἐρωμένην του ἐν μέσῳ ἄλλου κόσμου ὅτι ἀγαπᾷ, ὡς τὸ μικρὸν παιδίον ὅπερ κάμνει διαφοροὺς κινήσεις διὰ νὰ δείξῃ ὅτι φορεῖ καινούργια παπᾶ.

Καὶ ἦλθε στιγμή καθ' ἣν ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα θωπεύσῃ τὸν ἄβρὸν πώγωνα τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ὅτε ἀγκυλωθεὶς ὑπὸ τῶν τριχῶν, συνῆλθε δι' ὀγδόην ἴσως φορὰν.

'Ολο ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἔλθῃ, ὅτι θὰ ἀνατελῇ, ὅτι θὰ ἀναπηδήσῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Δεληγιάννη ὡς ἄλλη 'Αφροδίτη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, ἡ ὅτι θὰ βλαστήσῃ ἐκ

τινος ἀνοδοέσεως, ἢ θὰ εἰσβάλῃ διὰ τῆς θύρας, διὰ τοῦ παραθύρου, ἀπὸ τῆς στέγης, ἀπὸ τῆς ταρβάτσας.

— Ποιᾶ, ἀδελφέ;

— Ἐκεῖνη, ἐκεῖνη, ἐκεῖνη, ἥτις φεύγουσα θ' ἀφήσῃ τόσα πένθιμα κενὰ ἐν Ἀθήναις, ὥς πλοῖον ὅπερ καταποντιζόμενον σχηματίζει πρὸς στιγμὴν ἄγριον κενὸν ἐν τῇ θαλάσῃ — τοῦ ἔρωτος.

Εἰς τοιαύτας στιγμὰς ῥέμβους εὐρισκομένου τοῦ κ. Ἀἰχλερ δ κ. Δεληγιάννης θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῇ διπλωματικῶς ὑπὲρ τοῦ ἐλληνικοῦ ζητήματος, ἀλλ' εἶναι καὶ αὐτὸς ἐρωτευμένος ἀν' ὅχι μὲ καμμίαν ἄλλην, τοῦλάχιστον μὲ τὴν πρωθυπουργίαν, ἣν αὐτὸς συνταυτίζει μὲ τὴν ἄλλην.

Ἐκαμεν ὅμως εἰς τὸ τραπέζι πρόποσιν διὰ τῆς ὁποίας διηρημένους λέγει ὅλα τὰ αἰσθήματα τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσσίας.

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη τριπλῇ φωνῇ ἠκούσθη τῶν τριῶν Ἰακωβάτων:

— Ὅχι, ἐμεῖς, ὅχι ἐμεῖς.

Παρήσαν ὅμως καὶ οἱ τρεῖς τῶν εἰς τὴν Δοξολογίαν τῆς ῥωσικῆς ἐκκλησίας· δὲν γνωρίζομεν ἂν προπαρασκευάσθησαν προηγουμένως· διότι κατὰ τὴν πεποίθησιν τῶν αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας ὅστις εἶναι καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας ὡς γνωστὸν, εἶναι Τοῦρκος, καὶ ὅστις πάει εἰς τουρκικὸν δζαμί, προηγουμένως ὑφίσταται κατὰ τι.

— Δὲν εἶναι ἔτσι κύριε Γεωργαντάρα;

— Μὰ διατί ἔχουν οἱ Ἰακωβάτοι αἰωνίαν πάλιν μὲ δλου, καὶ ὅλα;

— Διότι εἶναι βουλευταὶ Πάλης.

Ὁ φίλτατος Μίμης Κορομηλιάς μᾶς εἶχεν ἀποκαλύψει τὴν χαριεστάτην ἀλληλογραφίαν ἐνός κωμικοῦ τραγικοῦ καὶ ἐνός τραγικοῦ κωμικοῦ.

— Σὺ, φίλτατε Βλάχε, ἐξεῦρες τὴν γλῶσσαν τῆς κωμωδίας, μένει τώρα νὰ ἐξευρεθῇ ἡ γλῶσσα τῆς τραγωδίας. — **Βερναρδάκης.**

— Σὺ, φίλτατε Βερναρδάκη, ἐξεῦρες τὴν γλῶσσαν τῆς τραγωδίας, μένει τώρα νὰ ἐξευρεθῇ ἡ γλῶσσα τῆς κωμωδίας. — **Βλάχος.**

Ποῦ νὰ ἤξευρε ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπανελαμβάνετο ὁ αὐτὸς χαριτωμένος διάλογος μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ Βερναρδάκη καὶ τοῦ Βυζαντίου τῆς «Ἡμέρας»:

— Εἰπέ, φιλόπατρι καὶ περινούστατε κ. συντάκτα τῆς «Ἡμέρας» ἐὰν λέγω ἀληθῆ ἢ ὅχι. — **Βερναρδάκης.**

— Δυστυχῶς ἀληθῆ, ἀληθῆστατα, σοφὴ καὶ ἀξιοσέβαστε φίλε. — **Βυζάντιος.**

Ἄ! Μὰ τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὁ ἓνας βαστάξ τοῦ ἄλλου λεκάνην!

Καὶ τὸ δίπλωμα αὐτὸ τῆς σοφίας δίδεται ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου τῆς «Ἡμέρας» εἰς τὸν ποιητὴν τῆς *Εἰκασίας* ἐπ' εὐ-

καιρία τριῶν μωροτάτων ἄρθρων, γραφέντων μὲ ρούσικη μελάνη, δι' ὧν ὁ συντάκτης τῆς Κατηχέσεως καὶ τῆς Γραμματικῆς, ὁ κατὰ Κόντον κάπηλος καὶ παλιγκάπηλος, δίδει μαθήματα πολιτικῆς εἰς τὸν ἀοίδιμον Δεληγεώργην.

Εἶχε γράψῃ μίαν φορὰν ὅτι ἐγεννήθη ξυλοκόπος. Διατί νὰ τὸ λησμονήσῃ τόσον γρίγορα; Δὲν ἦτο καὶ τόσον ἄδοξον ἐπάγγελμα. Ὡς εἶχε νὰ λέγῃ τοῦλάχιστον ὅτι κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τὸν Γλάδσταννα.

— Δὲν μὲ λὲς δὰ τί ἦλθε ἐδῶ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως δ κ. Καλοθῆς;

— Μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ πέσῃ φαρδὺς πλατὺς εἰς τὸν χορὸν τοῦ κ. Τσιγγροῦ, ἀπειλῶ νὰ καταπατήσῃ ἐν ἀθηναϊκὸν φρούτον.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΕΡΠΙΕΡΗ.

Ὅλα τὰ δεύτερα εἶναι καὶ καλλίτερα. Εἰς τοῦτο μόνον οἱ ποιηταὶ ἀντιτείνουν, οἵτινες θ' ἀρχίσουν ψιθυρίζοντες:

— Καὶ τὸ πρῶτον φίλημα; — Ὁ πρῶτος ἔρως; — Τὸ πρῶτον δάκρυ; — Ἀλλὰ τοὺς ποιητὰς δὲν τοὺς ἀκούομεν, διότι καὶ σὺ, ἀναγνώστρια, καὶ ἐγὼ πολὺ καλὰ γνωρίζομεν τί ἀξίζει τὸ δεῦτερον φίλημα, ὁ δεῦτερος; ἔρως καὶ κάποτε κάποτε ὁ δεῦτερος γάμος.

Διὰ τοῦτο πηδοῦμεν ἀμέσως ἐντὸς τοῦ μεγάρου τοῦ κ. Σερπιέρη, ἀρπάζει δ εἰς τὸν ἄλλον, χορεύομεν τὸ πρῶτον βάλες καὶ ἔπειτα συμπλεκόμεθα παρατηροῦντες, παρατηρούμενοι, κακολογοῦντες, κακολογούμενοι.

* *

Μὰρ λοιπόν!

Ἡ διαφορὰ τοῦ δευτέρου χοροῦ πρὸς τὸν πρῶτον τῆς κ. Σερπιέρη εἶναι τόσῃ ζωντανῇ, ὥστε μὴ ποτε νὰ τὴν ἀσπασθῇς — τὴν διαφορὰν. Ὁ πρῶτος ἦτο πείραγμα, ὁ δεῦτερος πείραγμα — τοῦ κ. Τσιγγροῦ. Ὁ πρῶτος ἦτο γύψινον πρόπλασμα· ὁ δεῦτερος μαρμαρίνον καλλιτέχνημα.

Ὅ,τι δὲν ἐσκέφθη ὁ ἀρχιτέκτων κ. Θεοφιλάς, ὅτι ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτῷ ἠδύνατό ποτε νὰ συμβῇ τὸ μέγα θαῦμα νὰ δοθῇ χορὸς, ἐπομένως ἔπρεπε νὰ προνοηθῇ καὶ τόπος διὰ μουσικὴν, τὸ ἐσκέφθη ὁ οἰκοδεσπότης, κατασκευάσας πρόσθετον παράπηγμα, ὅπερ ἐνηγκαλίζετο ὅλον τὸ μέτωπον τῶν αἰθουσῶν, καὶ εἰς ὃ ἐτοποθετήθη ἡ μουσική.

Οὕτω πρὸς στιγμὴν διὰ τοὺς δειπνοῦντας μάλιστα ἐν τῇ Galerie ἐνόμιζες ὅτι παρίστασαι ἐν τῷ εἰς Μπαῦρόιτ θεάτρῳ τοῦ Βάγνερ, ὅπου ἡ μουσικὴ εἶναι ἀόρατος, καὶ ἀκούεται ὑπογείως.

Καὶ μόνη ἡ μουσικὴ σὲ μετέφερεν εἰς τὴν γερμανικὴν μυθολογίαν τοῦ Βάγνερ, εἰς τὰς σελφίδας, τοὺς κύκνους καὶ τοὺς ἱππότας του;

Ἦρκει πρὸς τοῦτο νὰ ἴδῃς τὴν κόμησσαν Δούψκη, κύκνον ἀληθινόν, λευκὰ ἐνδεδυμένην, ὥς πτηνὸν ὅπερ εἶναι ἑτοιμὸν νὰ ταξιδεύσῃ.

— Δὲν κακολογοῦμεν ὀλίγον;

Ἄ! μᾶς τὸ ἐμποδίζει ἡ λευκὴ τῆς ἐσθῆς, χρῶμα ἀθωότητος, ἀναιρούσης πᾶσαν κακολογίαν.